

1. Vse premakljivo in nepremakljivo premoženje zapuščam Ivanu Debeloglavu z Visokega, daljnemu svojemu sorodniku, ki sem ga vzel za svojega.

2. Ta naj vzame za ženo Rezo Glavanovo z Globokega, sorodnico moje žene.

3. Ako bi se iz katerega koli vzroka ta dva ne hotela vzeti, pripade polovica vsega premoženja Rezi Glavanovi.

4. Moja žena Maruša ima stanovanje, obleko in užitek pri hiši do svoje smrti.

Na Višavi, — — —.

Janez Debeloglav.

„Tako, ja!“ vsklikne Maruša.

On pa zgane list in ji ga dá, rekoč:

„Tako si ti hotela! Dal Bog, da bi bilo tudi prav! Ako ne bo kaj prav — jaz se bojim — kriva boš ti, samo ti!“

„Tako je vendar po pravici!“

Ona odpre javorjevo skrinjo, položi v predal testament, zaklene škrinjo in spravi ključ v žep.

Velik kamen se ji je odvalil od srca.

Debeloglav se je pomikal k postelji, ječal je in pritiskal roko k prsim.

„Kaj ti je? Janez, ali ti je slabo?“

Skrb se ji je prikazala na obrazu.

„Ali ti morem pomagati?“

„Ti? Ti?“

Mož jo pogleda. In v tem pogledu je odsevalo zaničevanje in očitanje.

Omahne na posteljo.

„Moj Janez! Moj ljubi mož!“ vsklikne ona in skoči k njemu.

„Odpusti, ako sem te žalila! Odpusti!“

Objame ga, toda on jo pahne od sebe.

„Odpusti? Jaz te ne sovražim, toda ta udarec, ta grozni udarec bi mi bila lahko prihranila. Ah, kaj sem zagrešil, da se moram tako zelo pokoriti? Odpusti naj ti Bog!“

Ves zmučen, ves potrč se vleže na posteljo in se obrne v zid. Stresa se po vsem životu, in solze mu lijó po licu ter mu lajšajo srčne bolečine.

Ko vidi ona vsega strtega, speče jo nekaj v srcu in začuti, da mu je storila veliko krivico.

„Odpusti! Janez, odpusti!“ vikne obupno, poklekne h postelji in zaihti.

Njegovo dušo so pa polnile druge skrbi. Vstajala je bojazen, kaj prinese prihodnjost.

(Dalje.)

Ob smrti.

I.

Solnce zahaja za sinje goré,
mrak se po plani razgrinja,
mene pa v prsih nemirno srcé
živo nečesa spominja.

Zášlo bo solnce na veke za mé,
hladna me smrt bo objela;
pa boste mračne ve sinje goré,
meni bo sveča brlela.

II.

Po tebi ne tožim, o sreča,
in ne po mladostnih dneh,
saj tudi pomladno cvetje
razcveta se tam na grobeh.

A srce po nečem mi toži:
življenja želí si nazaj.
Ve pesmice lire žalobne,
ob smrti, kam denem vas naj?

Saj grob je prehladen — preozek,
prostora pač ondi vam ni,
a v mojem srcu premnogo
še mladih pesmi leži.

Ljudmila.